

ДІТИ, ЯКІ СХИЛЬНІ ГОВОРИТИ НЕПРАВДУ

Дитячу брехню батьки часто сприймають як катастрофу, як прояв найгірших рис характеру: хитрості, підступності, боягузтва. «Чому вона бреше, — дивуються батьки. — Адже ми її навіть не караємо!» Проте запитання доцільніше ставити інакше: не «чому вона бреше?», а «що їй заважає зізнатися?». Це може бути страх упасти у власних очах («Я — хороша, я не могла цього зробити»); страх втратити любов батьків («Мама любить мене добру, а тепер виявилось, що я погана!»); страх протистояти дорослим («Я не хочу це робити, але ж я не можу відмовити старшим — легше збрехати, що вже зробила») тощо.

Як правило, дитина не усвідомлює причин, тому запитувати в неї «Чому збрехала?» — не варто. Необхідно самим визначити обмеження дитини і допомогти їй їх подолати.

Чим можуть допомогти батьки

1. Не провокуйте брехливість дитини в тих ситуаціях, де, як Ви знаєте, їй важко зізнатися. Коли Ви заганяєте її в пастку запитанням: «Ти знову брав плеєр?!», — то дитина не може втриматися від брехні: «Ні! Не брав!» А далі вже можна лише наполягати на своєму.

2. Замість того, щоб «відчувати брехню», необхідно «поправлятися в умінні правдиво зізнаватися». Виберіть ситуацію, де дитина відчує провину, створіть сприятливу атмосферу, допоможіть їй знайти слова для визнання провини: «Я сама не знаю, як це сталося. Мені дуже шкода. Я не хотіла тебе засмучувати...»

3. Забезпечте приємне емоційне закріплення перемоги дитини над собою. Якщо вона відчує, що визнавати свої помилки не страшно, а навіть приємно, то легше піде на це наступного разу.

Не сподівайтесь, що після визнання своїх помилок дитина їх не повторюватиме.